

Cảm nhận về người đàn bà hàng chài trong Chiếc thuyền ngoài xa

Tuyển chọn những bài văn mẫu hay Phát biểu cảm nhận của anh chị về người đàn bà hàng chài trong truyện "Chiếc thuyền ngoài xa"

Đề bài: Cảm nhận của em về người đàn bà làng chài trong truyện Chiếc thuyền ngoài xa
- Nguyễn Minh Châu.

Bài làm:

Hướng dẫn lập dàn ý chi tiết

1. Giới thiệu khái quát:

- Xuất hiện trong lời kể của bà và cái nhìn của Phùng: Người đàn bà hàng chài hoặc người đàn bà – không có bất cứ tên riêng nào khác để phân biệt với những người đàn bà miền biển. Dụng ý của tác giả là muốn chung hóa nhân vật thành đại diện cho thân phận những người phụ nữ lao động nghèo, đông con.

- Lúc nhỏ sống trên bờ, bị thủy đậu nên gương mặt chần chịt những nốt rỗ, có mang với một anh hàng chài đến nhà mua lưới, người đàn bà theo anh ta sống trên một chiếc thuyền với công việc nặng nhọc, vất vả quanh năm.

- Người đàn bà sinh nhiều con, cuộc sống túng quẫn, lão chồng trở nên hung bạo đánh đập vợ để trút giận. Người đàn bà chỉ biết căm lặng chịu đựng vì con.

- Ngoại hình: Trạc ngoài bốn mươi, thân hình cao lớn với những đường nét thô kệch, mặt rỗ. Khuôn mặt mệt mỏi sau những đêm thức trắng, tấm lưng bạc phếch, rách rưới, nửa thân dưới ướt sũng.

2. Tính cách, phẩm chất:

– Nhẫn nhục, chịu đựng: Thường xuyên bị chồng đánh bằng roi mây một cách tàn nhẫn “ba ngày một trận nhẹ, năm ngày một trận nặng” nhưng chị không hề khóc than, không van xin cũng không chống trả. Điều duy nhất chị xin ông ta là lên bờ đánh đòn để những đứa con chứng kiến. Khi đứng trước quan tòa, vị chánh án khuyên bà bỏ chồng, bà van xin “quý tòa bắt tội con cũng được, phạt tù con cũng được nhưng đừng bắt con bỏ nó”.

Nguyên nhân: bà cam chịu, nhẫn nhịn vì con, muốn con có một gia đình và nuôi chúng nó khôn lớn.

3. Giàu tình yêu thương:

Sự cam chịu, nhẫn nhịn của bà có cội rễ từ tình yêu thương con vô bờ bến. Bà không nghĩ đến bản thân, không quan tâm đến nỗi khổ cực hàng ngày cũng như nỗi đau thể xác. Cái bà đau đầu chính là con được ăn no, ngủ ngon, chúng có một gia đình đầy đủ “đàn bà trên

Cảm nhận về người đàn bà hàng chài trong Chiếc thuyền ngoài xa

thuyền chúng tôi phải sống cho con, không thể sống cho mình như trên đất được”. Thương con, chị không muốn con chứng kiến cảnh bạo hành nên xin chồng đánh trên bờ, gửi thằng Phác lên rừng, chị cảm thấy có tội với nó khi vì thương chị mà nó hận bố nó.

– Vị tha, bao dung:

+ Bà cam chịu bao nhiêu trái đắng để chắt chiu từng chút quả ngọt cho các con. Bị người chồng đánh đập mà bà vẫn không hề căm giận, oán trách hay muốn trả mối hận. Thậm chí bà còn biết ơn người đã cùng bà chèo chống con thuyền trách nhiệm để nuôi con.

+ Chị nhìn cuộc đời bằng đôi mắt hi vọng và nhìn con người bằng lòng nhân hậu, chị vẫn thấy được cái “anh con trai cục tính nhưng hiền lành lắm, không bao giờ đánh đập tôi” trong hình bóng lão chồng hiện tại.

+ Bà nhận mọi lỗi lầm về mình, bà nghĩ sự hung bạo của chồng cũng vì bà mà ra.

– Thấu hiểu lẽ đời:

+ Bà ý thức được thiên chức của người phụ nữ và quy luật ngàn đời của tạo hóa: “Ông trời sinh ra người đàn bà là để đẻ con và nuôi con cho đến khi khôn lớn”.

+ Ở tòa án huyện, chị làm Phùng và Đẩu đi từ ngạc nhiên này đến ngỡ ngàng khác. Qua câu chuyện đời chị, Phùng và Đẩu nhận ra vì sao chị không thể li hôn, vì sao chị cam chịu đến đáng thương như thế. Chị cũng dạy cho hai nhân vật này một bài học về cách nhìn đời, nhìn người.

+ Chẳng những thế, người đàn bà còn khiến người đọc có cái nhìn thực tế hơn về bản thân, cuộc sống. Mọi chuyện không đơn giản như vẻ ngoài của nó, nếu muốn suy xét và đánh giá một ai phải thấu hiểu và tường tận mọi thứ về họ.

4. Đánh giá chung

Người đàn bà là chân dung thành công của Nguyễn Minh Châu, để lại ấn tượng mạnh trong lòng mọi người:

Với Phùng: thời gian dài sau đó, mỗi lần nhìn thấy bức ảnh chiếc thuyền ngoài xa, Phùng thấy “người đàn bà đang bước ra khỏi tấm ảnh..hòa lẫn trong đám đông”. Đó chính là hình ảnh người lao động khổ cực, sống cuộc đời lầm lũi, bình dị nhưng vẫn ngời lên những phẩm chất tốt đẹp.

Người đàn bà là biểu tượng nghệ thuật đầy ám ảnh mà Nguyễn Minh Châu muốn truyền tải tư tưởng nhân đạo qua tác phẩm.

Cảm nhận về người đàn bà hàng chài trong Chiếc thuyền ngoài xa

- + Niềm thương cảm, thấu hiểu, chia sẻ trước số phận vất vả của kiếp người đói nghèo, bế tắc bị cầm tù trong những nỗi đau thể xác và tinh thần.
- + Phát hiện những vẻ đẹp đời thường mà nhân văn trong mỗi con người, trân trọng những phẩm chất đáng quý ở họ.

Tham khảo một số bài văn hay nêu cảm nhận về truyện ngắn Chiếc thuyền ngoài xa

Mẫu bài số 1

Trong cuộc sống phức tạp này, sự thật đôi khi không phải là điều ngay trước mắt mà sự thật là cái ẩn giấu bên trong. Vì vậy muốn nhìn nhận đúng về cuộc sống về con người, chúng ta phải nhìn vào cái bên trong, bản chất thật, nhìn cuộc sống một cách đa diện. Giống như nhân vật người đàn bà làng chài của Nguyễn Minh Châu trong truyện ngắn chiếc thuyền ngoài xa. Mang vẻ bề ngoài xấu xí, nhưng phẩm chất bên trong lại vô cùng tốt đẹp.

Chiếc thuyền ngoài xa của Nguyễn Minh Châu được viết vào năm 1983 và đến 1985 trong tập "Bến quê" tác phẩm là sản phẩm con người đời thường. Truyện kể về việc nghệ sĩ nhiếp ảnh Phùng đi tới vùng biên này mong tìm được một bức ảnh cho bộ lịch. Sau gần một tuần tìm kiếm, cuối cùng anh cũng tìm thấy một cảnh đất trời cho "Trước mắt tôi là một bức tranh mực tàu của danh họa thời cổ". Nhưng vừa như phát hiện một chân lý của sự toàn thiện, khám phá thấy khoảnh khắc trong ngần của tâm hồn thì bất ngờ anh phát hiện ra cảnh bạo lực gia đình. Với sự xuất hiện người đàn bà làng chài gây ấn tượng lớn cho người đọc và người nghe.

Người đàn bà làng chài, không được gọi tên. Chỉ được gọi bằng những đại từ "Người đàn bà, bà..." Người đàn bà chạc 40 tuổi, mang thân hình quen thuộc của người vùng biển cao lớn với những đường nét thô kệch, mặt rỗ. Người đàn bà có ngoại hình thật xấu xí và phi thẩm mỹ. Trước kia, người đàn bà này sống ở phố. Con một gia đình khá, nhưng không ai lấy vì xấu. Chị đã có mang với anh làng chài và đã có cuộc sống hôn nhân với anh. Người khác nhìn vào cho rằng đây là địa ngục vì ba ngày chị bị một trận nhỏ, năm ngày chị bị một trận lớn. Đúng vậy cuộc sống của chị thật đáng thương và khổ cực. Chị khổ cả về thể xác và tinh thần, giống bao gia đình làng chài khác, gia đình chị đông con. Nhà thì nghèo khó. Thuyền thì bé, có những lần da đing chị phải ăn xương rồng luộc chấm muối. Một cuộc sống không thể nào khổ hơn. Người ta nhiều khi khổ về vật chất, nhưng tinh thần đầy đủ cũng là hạnh phúc " một túp lều tranh hai trai tim vàng". Nhưng chị đâu được thế cuộc sống tinh thần của chị còn khổ hơn. Người đàn ông xấu xí- chồng chị, một phần vì cuộc sống làm cho tính cách hằn hung bạ. Hằn dưng cách giải thoát sự bức xúc bằng cách đánh đập chị, chửi rủa chị và các con chị "Mày chết đi cho ông nhờ, chúng mày chết đi cho ông nhờ". Bị những trận đòn roi những cái quát mạnh của chồng tàn bạo, nhưng chị vẫn "Với vẻ mặt cam chịu đầy nhẫn nhục, không hề kêu một tiếng, không tìm cách chống trả, không tìm cách chạy trốn. Trận đòn roi chỉ dừng lại khi thằng

Cảm nhận về người đàn bà hàng chài trong Chiếc thuyền ngoài xa

phác lao tới cứu mẹ và đánh lại bố". Cả hai mẹ con chỉ biết khóc. Người đàn bà kể trước kia khi con còn nhỏ, hắn đánh chị trên thuyền. Sau khi con lớn, chị xin hắn đưa lên bờ rồi đánh. Chúng ta thấy rằng cuộc sống của chị thật khó khăn, chị chỉ biết cam chịu và đôi khi chính là sự ngu dốt.

Nhưng thực chất bên trong còn nhiều điều mà mọi người chưa rõ. Khi chánh án đầu gọi ý li hôn, chị nhất định không chịu, van nài xin không li hôn, nhận hết trách nhiệm, tội lỗi lên đầu mình. Vì sao ư? Vì chị là một người am hiểu lẽ đời, cho dù thất học. Chị hiểu rằng tên con thuyền này cần một người đàn ông chèo chống vượt qua phong ba và nuôi cho sống con của chị, chị cũng rất cảm thông cho chồng chị, xưa là một con người cực tình nhưng không bao giờ đánh vợ. Nhưng cũng vì cuộc sống khó khăn, làm cho người đàn ông đâm ra đánh vợ con, chị nhẫn nhục cam chịu, nhận hết trách nhiệm về bản thân mình. Nhận vì mình đẻ nhiều con mà cuộc sống khổ cực. Ngoài cam chịu, chấp nhận hi sinh, cuộc sống của chị còn có niềm vui đó là khi các con chị được ăn no, mặc ấm.

Người mẹ nào cũng vậy, thấy các con mình hạnh phúc, thì bản thân hạnh phúc gấp một trăm lần rồi. Và đôi khi gia đình chị cũng hòa thuận, đầm ấm, vui vẻ chị còn có lòng tự trọng cao. Chị biết xấu hổ khi có người khác biết chuyện mình bị đánh, đặc biệt là thằng Phác. Người chị yêu thương nhất "Cái thằng con từ tính khí đến mặt mũi giống như lột từ cái lão đàn ông đã hành hạ mẹ". Chị đã khóc khi phùng nhắc tới thằng Phác. Chị thương con vô cùng, chị cũng đem đến cho Đẩu và Phùng những bài học quý giá.

Nguyễn Minh Châu đã thành công trong việc xử dụng nghệ thuật đối lập. Một bên là người đàn bà xấu xí, phi thẩm mỹ, một bên là vẻ đáng thương, phẩm chất bên trong của con người đáng trân trọng. Người đàn bà trong truyện là người có cốt cách bên trong, biết nhìn xa, thương đàn con nhỏ, giàu đức hi sinh, lòng vị tha, thương chồng, thương con am hiểu lẽ đời, sẵn sàng hi sinh bản thân về hạnh phúc, no ấm cho chồng, cho con. Đây chính là những phẩm chất cao quý của người phụ nữ Việt Nam.

Qua hình ảnh người đàn bà trong truyện chúng ta thấy người phụ nữ Việt Nam vẫn giữ được những nét đẹp truyền thống của người phụ nữ Á Đông. Dù vẻ ngoài không đẹp nhưng bên trong luôn có phẩm chất cao quý. Luôn nghĩ tới gia đình, hạnh phúc nhỏ của mình, sẵn sàng hi sinh mọi thứ để giữ gìn, chăm sóc gia đình, hạnh phúc đó chính là con cái của mẹ. Người phụ nữ mang một lòng vị tha cao cả, những khác biệt của người phụ nữ làng chài, phụ nữ ngày nay năng động hơn, làm chủ cuộc sống hơn, làm chủ được kinh tế.

Họ không còn phải nhẫn nhục chịu trận đòn roi của chồng. Họ yêu thương chồng con, họ cần một người đàn ông chèo kéo mái ấm gia đình, là người yêu thương gia đình, yêu thương vợ con. Nhưng nếu là người đàn ông vũ phu đánh đập vợ con, họ sẵn sàng báo cơ quan chức năng để bảo vệ quyền lợi hạnh phúc của gia đình mình. Bên cạnh đó vẫn còn những người phụ nữ nhu mì, hèn nhát, nhẫn nhục sẵn sàng chịu đựng đòn roi của chồng, cố bầu vùi lấy cái hạnh phúc chỉ có trong ảo tưởng, sống không có lập trường. Họ cần

Cảm nhận về người đàn bà hàng chài trong *Chiếc thuyền ngoài xa*

phải thay đổi cách sống, cách suy nghĩ tới giải pháp cuối cùng để giải thoát tìm hạnh phúc, cho mình cơ hội để đến với hạnh phúc đích thực.

Qua tác phẩm *Chiếc thuyền ngoài xa* đã cho ta thấy sự đối lập, vẻ đẹp tâm hồn của người phụ nữ. Chúng ta cần phải nhìn cuộc sống và tâm hồn đa diện, phải tìm kiếm, khám phá cái bản chất bên trong, từ vẻ bề ngoài của người đàn bà trong truyện yêu thương chồng con hi sinh cao cả.

Mẫu bài số 2:

Nguyễn Minh Châu là nhà văn tiêu biểu cho văn học Việt Nam thời chống Mỹ, cũng là "người mở đường tinh anh và tài năng" (Nguyễn Ngọc) cho công cuộc đổi mới văn học từ sau 1975. Nhà nghiên cứu hàng đầu Nga Ni Culin nhận xét: "Các nhân vật của Nguyễn Minh Châu trước 1980 được Nguyễn Minh Châu tắm rửa sạch sẽ, được bao bọc trong bầu không khí vô trùng". Ta có thể thấy điều ấy qua nhân vật Nguyệt trong "Trăng sáng". Giai đoạn sau này, nổi bật là truyện ngắn "Chiếc thuyền ngoài xa" mang nhiều cảm hứng thế sự cùng những triết lí nhân sinh hơn. Nhưng quan điểm sáng tác của ông là "gắng đi tìm các hạt ngọc còn ẩn giấu trong bề rộng tâm hồn con người" thì không thay đổi. Nhân vật trung tâm của tình huống truyện nghịch lý trong truyện ngắn "Chiếc thuyền ngoài xa" chính là người đàn bà hàng chài. Từ nhân vật này, nhà văn bộc lộ tấm lòng nhân đạo và gửi gắm những bức thông điệp về nghệ thuật và cuộc đời.

Đọc tác phẩm "Chiếc thuyền ngoài xa" ta thấy nhân vật người đàn bà hàng chài được nhà văn giới thiệu là người đàn bà trạc ngoài 40. Và khi đề cập đến nhân vật này Nguyễn Minh Châu không gọi bằng một cái tên cụ thể nào cả mà gọi một cách phiếm định: "mụ", "người đàn bà hàng chài"...Việc nhà văn không đặt tên cho nhân vật của mình không phải ngẫu nhiên vô tình mà đó là một dụng ý nghệ thuật sâu xa: Ông muốn nhấn mạnh đây chỉ là một trong vô số những người đàn bà đau khổ, bất hạnh, cần cảm thông sẻ chia mà thôi.

Người đàn bà hàng chài mang một thân hình quen thuộc của người đàn bà vùng biển với những nét thô, mặt rỗ "khuôn mặt mệt mỏi sau một đêm thức trắng kéo lưới, tái ngắt và dường như buồn ngủ. Đây chính là hình ảnh một người lao động lam lũ và đau khổ. Có lẽ gánh nặng của cuộc mưu sinh đầy sóng gió trên biển cả đã áy đi tất cả của chị: sinh lực, niềm vui và sức sống. Sự nghèo khổ nhọc nhằn đến mức nhếch nhác, thảm hại còn hiện rõ trong chi tiết miêu tả tấm lưng áo bạc phếch, rách rưới, nửa thân dưới ướt sũng. Sự khốn khổ của chị còn hiện ra ngay trong dáng vẻ: "sợ sệt, lúng túng" khi ở tòa án, "tìm đến một góc tường để ngồi". Thậm chí khi Đẩu phải mời đến lần thứ hai chị mới "rón rén đến ngồi ghé vào mép chiếc ghé và cố thu người lại". Có lẽ đó là dáng vẻ của một con người tội nghiệp luôn thấy sự có mặt của mình trong cuộc đời này là một phi lí, luôn mặc cảm, tự ti và do đó muốn giảm thiểu sự vướng víu, phiền phức đến khó chịu mà mình có thể gây ra cho mọi người xung quanh.

Cảm nhận về người đàn bà hàng chài trong Chiếc thuyền ngoài xa

Nguyễn Minh Châu không chỉ dừng lại ở vẻ ngoài của nhân vật mà ngòi bút thấm đẫm tinh thần nhân đạo của ông đã lách thật sâu để khám phá cho được cái mạch ngầm hiện thực về số phận bất hạnh của người đàn bà hàng chài. Ấn tượng lớn nhất về sự bất hạnh mà người đàn bà đưa và cho người đọc chính là thái độ cam chịu nhẫn nhục của chị. Khi đi qua bãi xe tăng hỏng trước lúc đến bên chiếc xe, người đàn bà đứng lại "ngước mắt nhìn ra ngoài ...rồi đưa một cánh tay lên định gỡ hay sửa lại mái tóc nhưng rồi lại buông thõng xuống đưa cặp mắt nhìn xuống chân". Có thể nhận thấy đây là nơi quá quen thuộc với chị, một sự quen thuộc khủng khiếp bởi những trận đòn đã thành lệ của người chồng: ba ngày một trận nhẹ, năm ngày một trận nặng. Cặp mắt nhìn xuống chân mệt mỏi như một kẻ tội đồ chờ đợi một hình phạt không tránh khỏi. Khi bị đánh dã man, người đàn bà chịu đòn với vẻ cam chịu nhẫn nhục, đó là thái độ của một con người đang nhẫn nhục thực hiện nghĩa vụ đau khổ của mình, không oán thán, không bất bình, không né tránh.

Người đàn bà hàng chài không chỉ bị hành hạ về mặt thể xác, mệt mỏi sau những đêm thức trắng kéo lưới, không chỉ chịu đựng những đau đớn từ những trận đòn tàn bạo của người chồng vũ phu mà còn bị giày vò nặng nề về những đau đớn tinh thần, về sự non nớt lo sợ con cái bị tổn thương khi phải chứng kiến những cảnh đời trái ngang. Mô tả hình ảnh một người mẹ vừa khóc vừa phải "chấp tay vái mấy vái để đưa con để nó đừng phạm phải một tội ác trái luân thường đạo lý". Nguyễn Minh Châu đã thể hiện nỗi xót thương cho sự đau khổ cùng cực của người đàn bà hàng chài. Chưa hết, chị còn bị gánh nặng cơm áo, cuộc sống nghèo túng đẩy vào cái vòng quẩn quanh bất hạnh. Trước năm 1975 mỗi khi biển động cả nhà toàn ăn xương rỗng luộc chấm muối. Khi cách mạng về cuộc sống đỡ đói khổ hơn nhưng nỗi lo cơm áo vẫn còn đó.

Từ thân phận người đàn bà hàng chài, Nguyễn Minh Châu muốn gọi ra cho người đọc những suy nghĩ âu lo: cuộc chiến đấu chống lại đói nghèo tăm tối và bạo lực còn gian nan lâu dài hơn cuộc chiến đấu chống ngoại xâm. Và chừng nào còn chưa thoát khỏi cuộc sống đói nghèo chừng đó con người vẫn phải chung sống với cái xấu, cái ác. Chúng ta đã đổ xương máu trong bao năm qua để giành được độc lập tự do trong cuộc chiến đấu vì quyền sống của cả dân tộc. Nhưng chúng ta sẽ còn phải tiếp tục làm gì đây trong cuộc chiến đấu giành quyền sống của từng con người, làm gì để đem lại cơm ăn áo mặc và ánh sáng văn hóa cho biết bao con người đang đắm chìm trong kiếp sống đói nghèo u tối.

Nếu bạn đọc từng yêu nhân vật nữ trong sáng tác của Nguyễn Minh Châu thì sẽ thấy không ở đâu yếu tố "thiên nữ tính" lại thăng hoa tuyệt vời như ở người đàn bà rách rưới này. Vẻ đẹp khuất lấp mà người đọc cảm nhận được trước hết ở người đàn bà hàng chài đó là vẻ đẹp sâu sắc từng trải. Nói chuyện với Đẩu và Phùng, người đàn bà hàng chài quê mùa thất học hiểu lẽ đời khiến Đẩu và Phùng trở thành những người nông nổi, hời hợt. Trong khi Đẩu và Phùng bất bình trước người chồng tàn nhẫn, thấy ông ta là kẻ độc ác nhất thì người đàn bà hàng chài đã giúp họ nhận ra bao điều sâu xa của cuộc sống. Chị cho biết: chồng chị vốn là anh con trai hiền lành, cục tính, nhưng rơi vào cuộc sống lẩn quẩn, bế tắc cho nên trở thành kẻ tha hóa, vũ phu tàn nhẫn. Đó là một sự nhìn nhận sâu xa, thấu hiểu lẽ đời. Người đàn bà chỉ rõ sự thiếu thực tế của Đẩu và Phùng: "Lòng các chú

Cảm nhận về người đàn bà hàng chài trong Chiếc thuyền ngoài xa

đâu phải là người làm ăn... cho nên các chú đâu có hiểu được cái việc của người làm ăn lam lũ khó nhọc". Người đàn bà hàng chài đã chỉ ra một hiện thực tàn nhẫn: họ cần một người đàn ông để chèo chống lúc phong ba sóng gió dù hẳn có man dợ, tàn bạo đến đâu. Như vậy, chị đã cho Phùng và Đầu thấy được sự khó khăn gấp bội của những người đàn bà trong những cuộc mưu sinh trên biển cả, luôn bất cập, tiềm ẩn những hiểm họa, đe dọa. Người đàn bà hàng chài còn chỉ ra sự bất cập trong cuộc sống của Đảng, của chính quyền Cách mạng. Chị cho thấy từ ngày cách mạng về, cách mạng đã cấp đất cho họ nhưng chẳng ai ở vì không thể bỏ được nghề bởi sự tồn tại của họ gắn chặt với nghề. Tiếng thở dài của Đầu, câu hỏi băn khoăn, tò mò của Phùng, cảm giác bất lực của hai người khi nhận ra những giải pháp xuất phát từ lòng tốt và thiện chí của họ trở nên phi thực tế. Những điều đó đã tạo ra một đối sánh với người đàn bà hàng chài từng trải, hiểu đời, hiểu người, hiểu những điều có thể và không thể. Sự sâu sắc của chị khiến người đọc cảm phục nhưng cũng xót thương cho một kiếp người.

Người đàn bà hàng chài chấp nhận những trận đòn vũ phu độc ác của người chồng không phải vì chị ngu muội. Cũng không phải vì chị có tội lỗi gì với chồng mà chị cam chịu, nhẫn nhục những trận đòn đó không chỉ vì trên thuyền cần một người đàn ông mà còn như một cách giúp người chồng vơi đi những u uất khổ sở chất chứa trong lòng. Đó là cách xử sự của một con người hiểu rõ bản phận nghĩa vụ của mình và gắng thực hiện cho xong, đâu đó là những bản phận và nghĩa vụ phi lí. Không chỉ thấu hiểu sót xa cho nỗi khổ của người chồng, người đàn bà hàng chài còn mang một mặc cảm tội lỗi khi cho rằng "già tôi đẻ ít đi" hoặc "chúng tôi sắm được một chiếc thuyền rộng hơn". Nếu Đầu và Phùng đều kinh ngạc và bất bình thay cho sự cam chịu nhẫn nhục của người vợ bị chồng hành hạ thì khi hiểu được nguyên nhân của thái độ ấy, họ càng kinh ngạc vì sự nhân hậu, vị tha của tâm lòng người đàn bà hàng chài.

Tình mẫu tử được người đàn bà ý thức sâu sắc như một thiên tính đương nhiên của người phụ nữ "đàn bà ở thuyền chúng tôi phải sống cho con chứ không thể sống cho mình". Chính tình thương yêu sâu sắc với con đã khiến chị nhẫn nhục chịu đựng sự tàn nhẫn của người chồng vì muốn có một người đàn ông khỏe mạnh biết nghề cùng mình làm ăn nuôi nấng các con. Cũng vì sợ con tổn thương trước cảnh bạo lực gia đình, chị đã xin chồng đưa mình lên bờ mà đánh, sợ đưa con làm điều gì dại dột với bố nó, người đàn bà hàng chài đã phải cắn răng gửi đứa con chị yêu thương nhất lên bờ sống với ông ngoại. Ở người đàn bà thâm lặng ấy, tình thương con cũng như nỗi đau, cũng như cái sự thâm trầm trong việc thấu hiểu các lẽ đời hình như mù chẳng bao giờ để lộ rõ rệt ra bề ngoài". Khi đưa con chứng kiến cảnh tàn nhẫn đó, người đàn bà "mếu máo" gọi con rồi "chấp tay vái lạy vái đê" ôm chầm nó, bởi chị sợ tình yêu thương, sự ngây thơ non nớt cùng lòng căm giận, u tối trong thằng bé sẽ hành động dại dột. Tiếng khóc của tình thương con và nỗi đau quặn thắt trong trái tim người mẹ, vừa đau đớn vừa xấu hổ nhục nhã. Chị đau đớn vì làm con tổn thương rồi mới đau cho bản thân mình. Khi nhắc đến những lúc hòa thuận trên thuyền "khuôn mặt xám xịt chợt ửng sáng lên như một nụ cười". Đó là ánh sáng, là vẻ đẹp của tình mẫu tử, mọi niềm vui nỗi buồn đều xuất phát từ "vui nhất là lúc ngồi nhìn đàn con chúng nó được ăn ngon". Thấp thoáng trong hình ảnh

Cảm nhận về người đàn bà hàng chài trong Chiếc thuyền ngoài xa

người đàn bà hàng chài là bóng dáng người phụ nữ Việt Nam nhân hậu, bao dung, kiên cường chịu đựng, giàu lòng vị tha và đức hi sinh "biết hi sinh nhưng chẳng nhiều lời" – Tố Hữu.

Người đàn bà ấy đã để lại một ấn tượng sâu sắc để nhiều năm sau tồn tại, khi nhìn lại "bức ảnh Chiếc thuyền ngoài xa" bây giờ nghệ sĩ Phùng cũng thấy người đàn bà bước ra khỏi tấm ảnh... hòa lẫn với đám đông. Đó là hình ảnh của những con người vô danh khốn khổ trong cuộc sống lầm lũi đời thường. Họ đã kiên cường vượt lên tất cả, không phải vì mình mà là vì những người thân yêu.

Qua những nét khắc họa ấn tượng từ ngoại hình dáng vẻ đến cử chỉ, lời nói, hành động,... nhân vật người đàn bà hàng chài đã trở thành một biểu tượng đầy ám ảnh giúp Nguyễn Minh Châu thể hiện tư tưởng nhân đạo sâu sắc cho truyện ngắn. Đó là niềm cảm thương và nỗi lo âu cho số phận con người bất hạnh bị cầm tù trong đói nghèo, khốn khổ, bạo lực. Đồng thời thể hiện niềm tin yêu trân trọng những phẩm chất tốt đẹp trong tâm hồn, tính cách những con người luôn sống cuộc sống lòng người nhân hậu, vị tha.